

МУДРІСТЬ ЖИТТЯ

(ПОСЛАННЯ)

Дякуємо шанованому і улюбленому багатьма Сергію Миколину - за нову порцію Мудрості та Любові !

Радіємо завжди з того, - що є такі митці слова, які невтомно продовжують творити і не втомлюються любити цей світ і всіх у ньому!..

З приємністю прочитав це прекрасне нове творіння Автора і можу впевнено рекомендувати її для всіх поціновувачів духовних скарбів ...

Це - чудова Книга, для вдумливого читання, міркування, роздумів, співставлення відомого з невідомим..

Наповнення Книги своїм розмахом - охоплює, мабуть, що всі важливі теми людського буття і пропонує своє бачення споконвічних тем: відносин із собою, зі своєю совістю, з глибинами свого духовного наповнення, і спонукає читача до трансформації своєї особистості, бо не полишає байдужим до основних цінностей, які є вічно значущі і визначальні для життєвого шляху людяності..

Широка тематика думок про основне і творчі напрацювання - дають багато духовної поживи для тих спраглих душ, які знаходяться у пошуку своєї благості, на шляху власного становлення, - до самого себе «справжнього».

І ця духовна складова людини - є визначальною в організації свого життя, свого світогляду!.

Orest Bayko

Читаючи ці книги, ми здивовані, що ці знання нам знайомі до певної міри і про деякі нам доводилося читати в святих книгах, в інших книгах, наповнених людською мудрістю, але й буває так, коли нам вдається подивитися на свої вислови, думки і справи зі сторони, то і ми в деяких моментах кожен поступає мудро.

В мудрості ми є духовними, релігійними, розуміючими себе і оточуючий Всесвіт, починаючи від відстаней осяжних оком, чуттям запаху і слуху... до безмежності. Всі священні книги, як і всі книги – це розклад руху поїздів для внутрішньої подорожі. Самі вони не є внутрішньою подорожжю, знаймо.

Вони дорожні покажчики життя, які попереджають про небезпеку в наступних наших діях чи підказують нам про правильність життєвих поступів.

З книги “Духовність людини”

КОЖНОМУ

Хай кожен спізнає у собі,
собою і на собі всі тяготи і радості,
навчаючись відчувати правильність
відчуттів, можливостей і умов
в ситуаціях різноманітних,
пізнаючи в житті щастя і любов.
Та для цього потрібно всім
з розумінням нам подбати
про свою поведінку, стиль її
на кожную мить і на все життя,
та так, щоб навчитися оминати
ті зваби, інтриги, зло, осуди,
як і брехні великі, то так і малі
і лиш тоді ми будемо відкриті,
відкриті всім і Всесвіту.
Знаймо й те, що випадковості у житті –
хороші, чи плохі є вони,
та саме вони направляють нас завжди
до того істинного путі,
яким ми маємо іти.
Тож коли ми в бдінні зрячі
і чутливими є до істини,
то зуміємо зрозуміти тоді
Всевишнього замисли ці,
стверджуючись у довірі і прийнятті
на кожную мить при житті
в справедливості, любові і доброті.

Вивчай, пізнавай і приймай усе,
що позитив і тепло у життя несе,
щоб навчитися самим
жити в щасті й радості.
Хоча зло, лицемірство, обман
дають деколи скорий результат,
та правда і любов завжди
відкриває ворота і горизонти,
де вистачає місця багатьом,
хто хоче й може з ними йти
на пошуки щастя у житті.
Тому то правда, любов і доброта,
є ніби та вода – тендітна і м'яка,
яка проходить через каміння,
яка гнучкістю і ласкою торкне,
коли ум нас до біди інколи веде.
Тому навчаймося усі жити так,
щоб нікого словом, дією не турбують,
щоб при нагоді і можливостях допомогти,
будучи в стані бдіння завжди.
Так жити ми можемо навчитися усі,
та щоб навчити творити себе,
то тут потрібні знання і вміння,
а їх ми можемо брати тоді,
коли єством відкриті при чистоті,
при чистоті духовній і при свідомому умі,
тобто, якраз у стані прийняття.

А тут у прикладах повторимося
для розуміння дій енергій різних,
які є навколо нас і ними ж діє серце
діє й ум, душа, а також тіло все.
Коли ми заходимо у хлів,
де мешкають корова, свині, кінь
то і ми цей запах своєрідний
понесемо звідсіля до людей, в дім.
Коли йдемо по дорозі, то і пил
іде за нами, осідаючи на одязі,
а він там не лиш пісок,
а й чийсь пчих-плювок,
бо на нього хтось плюнув,
будучи сердитим, злим
чи то в гніві, чи з біди
на нього сльози текли...
Отакі то енергії в пилюці, гною.
Так і через нас постійно
потоки енергетичні йдуть,
інколи змінами настрою,
чи болями засвідчуючи.
Коли ми виходимо із лісу,
виходимо із квітучого садка,
чи то пройшли поряд клумби,
то які запахи благоприємні
поширюємо ми при зустрічі
з нам подібними...
Коли ми працюємо на роботі
і там хороший, дружній колектив,
то ці енергії позитивні
ми несемо по дорозі,
роздаючи їх усім без зусиль.
Ми їх принесемо у сім'ю,
у свій двір, у хатину свою.
Хай знає кожен з нас,
що коли здатні ми
змінювати життя свої,
змінювати на краще умови в нім,
то можемо сказати тут усім,
що жили, живемо ми
в щасті й радості.
Тож знаймо також всі,
що в такому стані ми,
будучи дома у сім'ї,
на роботі, чи на вулиці
є тим джерелом святим
енергій позитивних,
якими допомагаємо усім.

То знаймо люди, знаймо всі,
що ми в емоціях, словах, вчинках самі
потім порівнюємо, аналізуємо,
осуджуємо, чи рішення приймаємо,
вибудовуючи взаємини з людьми.
То коли у взаєминах злих
ми несемо енергії негативні

і від них можуть постраждати ті,
які не мають захисту у собі,
або ще не очищені і слабкі.
Подібно діють енергетично на нас
той сюжет з телефону, чи телевізора,
та ідеологія, емоції, чи брехня
і та мораль суспільна гнила,
яка досить від істини далека,
якими так наповнена кінопродукція,
щоб кожного зачепити за болюче,
та ще й підказкок маса є
для того, щоб ще більшим злом
дома, чи на роботі “подякувати”.
Ось такими діями часто ми
наповнюємо себе й простори
при своєму невіданні,
а щоб жити в щасті й радості,
то нам потрібно дбати про себе,
створячи доброту щоднини
і очищатися від невидимого негативу,
а також умами у бдінні
не приймати у себе зло різноманітне.
Досить багато агресії в ньому,
бо там доброту, справедливість
встановлюють не мудрістю,
а розрахунком, силою і зброєю.
Ми, глядачі, є приймачами,
а ті дітки, чи інші із сім’ї,
то теж є у прийнятті
того крику, плачу,
який шириться по кімнатах...
Тож вмикаючи пристрої такі,
звідкіля йде багато енергій негативних
і ними ми наповнюємо у безтямі
свої кімнати, квартири, машини,
навіть не задумуючись над тим,
що вони залишаються тривалий час,
забруднюючи, руйнуючи усіх нас.
Та ще й біда великою є,
коли ми “такі” повчання
приймаємо у життя своє:
ту брехню, ідеї хибні,
методи і способи негідні
в досягненні цілі, мети
і цим робимо життєві помилки.
Знаймо люди, знаймо всі
і робімо висновки самі,
та й вирішуймо поки є час іще,
щоб вміти оберігати себе
і цим полегшувати життя своє,
щоб зберігати гідність чоловіка,
як то і подобає дитині Творця.

Хай знає кожен з нас,
що коли здатні ми
змінювати життя свої,

змінювати на краще умови в ній,
то можемо сказати тут усім,
що жили, живемо ми
з тихим щастям і в радості.
Тому знаймо про це всі,
що ми у сім'ї, на роботі, вулиці
є тим джерелом святим
енергій позитивних,
якими допомагаємо всім.
Тож, знаючи, відчуваючи єством,
що здатні свідомо творити,
бо саме цим і засвідчуємо ми
перед БОГОМ і собі,
що ми своє місце знайшли,
знайшли і путь свій
у короткій житті цій.
Саме за це шанують нас,
саме за це довіряють таким,
бо вони є істинні провідники,
бо енергії любові і доброти
пливуть у просторі за такими,
допомагаючи шукачам істини,
допомагаючи і злим побачити свою суть,
бо саме вони освітлюють
і гріють тут на Землі в цю мить
і кожен наступний день
присутністю своєю.
Хай кожен такий при житті,
буде ґрунтом, умовою тими,
щоб в спільнотах народились
святі духівники-вчителі,
які би нас жити вчили!

ЛЮДСТВО – ЦЕ ОКРЕМІ ЛЮДИ
Ліс – це дерева різні,
дерева великі і малі,
а в ньому ще ростуть
кущі, трава, мохи.
Ліс – це дерева різні,
це ось так життями їх
проявлений цей світ
тут, на матінці Землі,
який і людині дає все,
що їй потрібним є.
Ліс – це і спільний дім,
де живуть звіри і птахи,
живуть комарі, плазуни і комахи.
У цій домі у кожного є гніздо, нора.
Тут є лісові потічки, а то й ріка,
є галявини, озера й болота.
Усе живе тут харчується
і пожива для кожного є,
бо і ліс, і все у ній харчує саме себе.
Так, і тут є школа життя,
є й лікарі, є й санітари.
Та сонце для всіх одне,
один дощ і повітря одне,

одна й Земля для всіх,
для потреб, а то й зверх
і люди тут не виключення,
бо саме спільність проживання,
бо саме мудре співжиття
і є та Цілісність єдина,
де кожен має щось віддавати,
коли в інших щось бере.
Такий обмін є взаємним,
а є й допомогою для всіх,
або всі дбають про одного
з можливостей своїх.

А коли у когось надлишки є,
то навчаймося давати-дарувати,
як у лісі правилом заведене.
Тут нема обліку і спонукань,
нема банків і магазинів,
а кожен при потребі сам
придбаває собі костюм, чи шубу,
будує й місце для відпочинку.
Є тут пошана між собою,
є і сварки й перемовини мирові,
коли доходить до війни.
Та доброта, тиша, благодать
в лісі є хорошим вузом людям.
Також ствердимо й ми,
що ніщо так у світі цім
не єднає нас, людей,
як доброта свята
і пізнавати її дехто з нас в ліс іде,
очі свої на дії лісові повертає,
де ми можемо повчитися жити
у братів наших менших.

Так влаштований світ уже,
бо Всесвіт досить таки щільним є
і в ньому пустот нема –
усі тут при ділах.

В лісі кронами сплелися
сосни, берези, дуби,
граби, клени, ясени,
калина, багно, мохи...
і щоранку співають гімни життю,
а сольні номери
виконують оди любові
ті птахи дрібні лісові,
а інколи й дятел вибиває такт і ритм,
чи то ворона в оваціях уся,
або й сова кличе на біс.

То тут є питання до всіх:
“Чому люди на Землі
не співають спільно
Всесвіту, Землі, природі всій
і всьому, хто носить життя у собі
для єднання, для відновлення спільноти,
де усі є сестри і брати духовні,
коли у них є й ці знання і можливості,

щоб жити всім в щасті й радості,
наповнюючи простори всі
енергіями позитивними,
де не буде між ними й нами
гніву, гордині, брехні,
як і інших енергій негативних.”

Так, ліс – це дерева,
людство – це окремі люди,
а Земля – це їх сукупність,
тому то Цілісність свята,
то є все, що має у собі життя,
а також омертвілі залишки усі,
які енергетично виснажені,
однак і їх місце визначено
Творцем бути глиною у всі часи,
як резерв для творців
різноманітних життів.
Людство – це окремі люди,
а чоловік по образу й подоби
є той Творець всесвітній,
який і має якості життя,
і творить їх щодня.
Зокрема й справедливість,
доброту і любов святу,
милість, милосердя,
то діями мудрими себе возніс,
та і будувати вмів майже все,
вмів доглядати за всім живим,
яких Творець колись створив,
вмів дари приймати, вмів їх і нести –
і цим здатен духовно рости.
Ось такі має енергії позитивні у собі
і цим є каплею у Всесвіті усім,
несучи в одному тілі
те зерно Духа святого
і все, що додане до нього.
Тому про людину сказати можна,
що вона є копія маленька
цього Всесвіту всього,
в якому крім позитиву
є й чимало негативу.
Однак, тільки чоловік
і здатен підніматися він
за діла хороші свої
духом у височінь
після того,
як усвідомлено
вже вийде на той путь,
яким в лоно Духа святого йдуть.
Багато приходиться тепер
чоловіку життів пройти,
щоб цей путь знайти,
бо по слабості свого ума
набирається всілякого багна,
яке й тримається із ним

з позначкою негараздів і бід,
тримаючи таких л-юдей,
тут при землі, у їх же грязноті,
бо вони не навчилися іще
возноситися умом до Всевишнього.
Ми Всесвіту не бачимо,
та й пізнавати не навчені
і лиш окремі з нас
здатні брати знання,
здатні відчувати і вивчати,
а також брати усе те,
що радість у їх життя несе.
Тому ми мову почали про ліс,
бо бачимо зі сторони,
бачимо усе життя його
і всі процеси в нім,
які так близько подібні
до дій людських саме тим,
що в такій сукупності дерев-людей
ми здатні бачити ліс і його життя,
навчаючись жити в дерев мовчазних.
Це і є початком мудрості людської,
та у своєму пізнанні себе й буття
мудрі вчать у собі подібних,
бо знають те, що вони
бачать в інших людей саме те,
що мають у собі, у своєму єстві –
погане воно, чи хороше,
то тут визначником справедливості є,
а подальший розвиток визначає
будь яка дія хороша –
велика вона, чи мала,
та суть її любов і доброта.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що серед мудрих, добрих
зла ніякого нема,
бо із взаємин їх
любов собою витісня.
Ось тут і ми засвідчуємо зі сторони
той вибір, і ті зміни у собі –
йдемо ми до мудрості в розумінні своїм,
чи й далі зваблюємося земним,
де часто і так багато є лайна,
коли в копійці золотій
ми бачимо свою величність,
думаючи, що ми сонця власник.
Дерево з насінини росте,
а людина з тіла клітини.
Там деревина, тут деревина і вже ліс,
там людина і тут людина – і вже родина.
І у всьому вирує життя тим
рухом енергій божественних.
Рух енергій і є життя.
Життя вічне саме тим,
що руху його енергій
нема початку, нема й кінця.

Все є коло врат Творця.

Життя вічне тим,
саме за визначенням таким,
як святиня основна,
де є рух енергій позитивних.
Рух визначає й розвиток там,
де є енергії негативні.
Та людина має здатність святу:
створювати умови умами,
щоб люди при житті
найменше страждали.
І така можливість є,
коли ми приймемо умами всі,
що творення якостей святих
створює хороші умови,
де людина здатна й може
бути чоловіком вовік.
Тоді і в природі порядок буде.
А можливо й ні,
бо зло має в сонці горіти
і нам усе освітлювати,
щоб усе живе гріти,
проявляючи Божественність свою
у цій безкористі і теплоті.
Хай буде все так як є,
бо саме так Життя і є,
яким ми здатні його пізнавати.
Однак якість життя сповна
залежить від дій чоловіка.
Тому будьмо лісом,
будьмо у Всесвіті цім тим,
хто здатен зробити його добрим.
Знаймо й те, що людське зло
найбільше шкоди на Землі принесло.
Страждає й Всесвіт від нас таких.

Знаймо люди, знаймо всі,
що ліс дбає про всіх,
і про людину в тому числі,
забезпечуючи киснем всіх,
самостійно вирощуючи харчі,
та й з нього будуємо дома,
бо кожен дім все ж
щось має з деревини –
чи то стіни, стелю, підлогу,
чи то стілець, стіл, віконну раму...
Всі у ньому мають місце.
Є затребуваними життями вони
і вся життєва істина в тому,
що життя вибудовують свої
трошки не так, як інші,
а саме знаходять можливості святі,
щоб жити собою для інших,
а ми такі вже “розумні”,
що не бажаємо зберегти

рівності соціальної,
маючи можливості.
Тож людина окрема на Землі,
ніби, та деревина в лісі,
де вона може поговорити,
може тоненьке деревце захистити
від сильного вітру-буревію;
де всі щоранку сонце зустрічають
і день новий дружно вітають,
коли листочками гілку нахиляють;
де ввечері шепчуть уже: "На добраніч!"
То чого такого між людьми нема?
Де поділася наша суть чоловіка?
Бо не дбаємо про себе ми,
не дбаємо й про подібних собі
і так за тисячоліття останні
на хижого звіра подібними стали.

Прошу вас усіх, сестри і брати
прийняти ці послання гіркі
і почати позитивні зміни у собі,
хоча би з такої ранкової молитви:
"З новим днем святим усіх вітаю
і Отця-Творця-Духа святого прохаю,
хай радість і любов посилає
в кожен дім і всім,
хто живе у них!",
а вже далі розмірковуймо самі,
що хорошого зробити здатні ми.
В добру життєву путь усім!
Хай мудрість і любов буде в нім!

ДУХІВНИКИ

Так, не загинуть всі:
залишаться праведники святі,
залишаться і ті на Землі,
кого буде Дух святий вести
і саме отак спільно вони
творитимуть якості святі
на два з половиною тисячоліття,
коли дійсно основою життя
буде правда, любов і доброта.
Так, залишаться один-два із нас
з тисячі на Землі цій всій.
Тому ось ці слова
залишаємо для міркувань,
щоб кожен подумати зміг
і уже активніше почав
свідомо стяжати якості святі,
щоб на передбачуваний межі
бути єдиним зі Всесвітом усім
і продовжити життя не собою,
то родичем тим, хто цією душою
новим тілом, серцем і умом
здатним буде гідно нести
це святе життя у Цілісності,
то так й ім'я чоловіка на Землі.

Тож поміркуймо відтепер,
бо ще тяжче буде живим,
та духом уже в нікуди.
Нема тіла, нема й життя.
Нема життя, то й рух-дух відсутній.
Чоловіку ж вони дані,
дані й умови всі:
земля, води і повітря,
сонце, всесвіт і знання.
То чого ми такі байдужі до життя,
до того, як і коли, і чим нам
наповнювати енергіями позитивними
себе й простори всі,
маючи для цього можливості?
Поміркуймо на самоті,
чи то в колі однодумців,
про суть і повноту святині,
давши відповідь собі одну:
чи готові ми з цієї миті
до означеного року дожити,
чи будемо своїх дітей цього вчити,
чи надію маємо у собі,
що діти продовжать рід у майбутті,
чи готові ми до змін у собі,
чи будемо докладати зусиль,
щоб навчатися творити
життєві якості святі?
А це справедливість, довіра, доброта;
а це милість, щастя і любов свята.

Якщо очистимося ми
від помилок минулих
через прощення і зміни,
то зможемо жити по совісті,
то і Всесвіт прийде в поміч тоді.
Коли ми бачимо зміни у собі,
то такі, чи собою подібні вони
є в кожному нашому житті:
в одних лиш для споглядання;
в інших уже підказкою є;
а ще іншому потребою виникає.
То зупиняємося на мить
для вивчення цієї події,
бо вона так подібна
на незвичне диво
у нашій буденщині сірій.
Багато проігнорують
попередження ці,
багато байдужих є
до святині взагалі
і якщо не змінимося ми,
то виявимося не готовими,
бо знань і вмінь не буде,
та й доступ відсутній ще,
бо ми від Всесвіту закриті.

Та і який світ залишаємо ми,
коли мовчимо про злочини;
коли соромимося, майже, всі
діяти по справедливості,
бути щирими і добрими з усіма;
коли хитрість і брехня вагоміша,
бо вона нахабства додає
і наш суспільний статус піднімає –
ми успішні, ми всім потрібні,
бо, нібито, ми є зразками іншим
жити ось так, кривлячи повсюди
умом, душею, совістю;
коли прикриваючись байдужістю,
будучи живими серед живих,
чи то уже в літах готові відійти,
бо саме цим дозволяємо злу
знищувати любов святу.
Тож приходить ся засвідчувати вже,
що ми в думках, словах і в діях є
лицемірами з умами гнилими
і що вже стільки зла наплодили,
як ніхто із живих на Землі.
Страждає людство все,
страждають ниви і ліси,
а ми в справедливості зневірилися,
зневірилися в політиках, князях,
зневірилися в синагогах, мечетях, церквах...
і цим від Всевишнього закрилися.
Та біда основна є в тому, що ми
не відчуваємо небезпеки в ситуації такої,
не здатні виходу з неї шукати.
Ніхто нас цього і не вчить,
а лиш лякають карами,
наганяючи покору й страх
і так помаленьку вбивають,
бо, нібито, є надлишок в рабах.
Ми бачимо чуємо це повсюди,
та у зневірі і в байдужості мовчимо
і цей геноцид, зневагу терпимо,
однак себе міняти не спішимо...

Хто дав нам право мовчати?
БОГ? Дух святий? Совість наша?
Чи може ми зраджуємо ось так
життя наступних поколінь,
коли вже отруєну воду п'ємо,
коли дихаємо повітрям брудним,
коли їмо їжу, не знаючи того,
скільки вона дозволить нам жити.
Та питання залишається відкритим,
бо нас привчили до пастуха і батога.
Також засвідчимо й тут ми,
що до Отця-Творця-святого Духа
у нас, то і істинної довіри нема.
Є лиш лестливі і брехливі слова ...

А нам же Творець волю дав таку,
тут, на Землі, як і святому Духу,
який олицетворює рух
енергій позитивних всіх.
Наші тіла, дії всі не є предметами,
а є рухом енергій позитивних,
то і рухаються вони вільно
у визначенні і проявленні життям,
та людина захотіла в рабство зайти,
забувши традиції звичаєві,
загубивши десь в життях ті якості святі,
з якими ми й були як боги.
Вони вільні в русі,
то так і ми вільні Його діти.
Так, Отець визначив їм рух
і саме для творіння енергій позитивних.
Так, це певне обмеження, нібито,
та чогось легше у житті іти,
коли довіряєш себе Всевишньому.
Бо Він провідник, а ми
маємо за ним, чи поряд іти,
бо Його путі звірені з висоти,
а не ті плазування наші
біля ніг суспільних князів.
Ми знаємо, що є плазуни
і то вони захищають життя свої,
а нам не гоже в їх шкіру увійти,
хоча уже й давно стали л-юдиною,
та і досі ми у ці роки
маємо вибирати самі
свої дії й поведінку,
щоб відновити Дух Чоловіка.
Ось тут ми часто робимо помилки.
Та наше горе і біда в тому,
що ми не бажаємо самі
виправляти власні помилки,
а інколи і помилки батьків,
які відчуваємо болями і тягарями.
Ми не виправляємо їх,
та й дітей не навчаємо своїх.
І от за ці сім з половиною тисячоліть
підійшли до можливої межі,
яку греки апокаліпсисом нарекли.
То знаймо люди, знаймо всі,
що святий БОГ, який Духом святим
живий, міцкий і вічний є і досі
милість до всіх проявляє,
щоб схаменулися ми,
щоб змінюватися почали
і саме діями такими спаслись.
Так, це можливо, скажемо ми!
Не мовчімо, не зневірюймося в умі,
а робімо спроби, пошуки,
хай невеликі, малі,
задаючи самі собі
ось питання такі,

бо це єдиний шанс жити.
Усвідомили ми, чи ні?
Ми з бо вже знаємо усі,
що наближаємося до межі,
то маємо ці гріхи, помилки
починати виправляти саме ми.
Бо навіть, якщо кінець життя
на обрії в літах,
то чи впевнені будемо ми,
що наш син, чи внук
зуміє за життя своє
очиститися духовно.
Тож маємо утвердитися в тому,
що очищуватися маємо усі,
то, може, хтось зуміє
підійти до межі
зі змінами у собі
задля розуміння не свого “Я”,
а задля збереження буття
навіть у кількості малій,
та все ж це буде шанс,
шанс жити і любити,
щоб доброту творити.
Хай кожен спитає себе:
”Чи здатен він до змін,
змін якісних у собі,
щоб гідно далі нести
ці прекрасні літа життя?
Чи нащадки наші у віках
будуть все робити,
щоб продовжити його для буття,
того буття, яке відродить все таки
суть чоловіка і подобу Творця?”
Хай надія буде з нами,
а ми будьмо мужні всі,
і проявімо наполегливість,
щоб справедливість, любов і доброту
серед нас, людей, зберегти.
Бо тільки якості життя ці
дадуть можливість тим із живих
відродити цивілізацію нову.
Думаймо, думаймо люди всі
про всі дії в дні, то так
і про майбуття завжди,
бо саме довіра і надія
знайде серед нас таких,
хто понесе життєву зорю-свічу
во славу Отцю-Творцю-святому Духу.

Саме життя є умовою
для розвитку духовного
і тому жити, зазвичай,
ми навчаємося в інших
з їх слів, з їх поведінки, дій.
Тому то так греки
його БОГОм нарекли.

Ми обумовлюємо оточуюче все
словами різними речі одні і ті ж,
то так і дії свої і комах...,
та і звуки є різними у словах цих,
хоча несуть вони одну суть і зміст.
Так зробили люди за віки,
бо слова мають нести
у цей світ однаковий звук,
по тембру й висоті у собі
коливальних хвиль
в енергіях однакових.
Так, БОГ, ГОТ, ЖИТТЯ...
є у непояснимій Цілісності,
де є все, що життя собою несе,
то визнаймо все ж як факт,
що й ми самі присутні в ній,
спостерігаючи, хоч інколи
могутність сонця і зірок,
могутність Землі і Всесвіту,
то так інколи й свою.
Однак у світі є й обмеження,
бо енергії є матеріалізовані тяж.
Навіть для сонця,
не говорячи про себе,
де ми насправді не здатні зробити,
не здатні здобути в поті чола,
чи то з легкістю думки творити,
або нищити чийсь життя.
Та знаймо, що доброта завжди
знаходить добрих у житті,
що доброта, як і любов свята,
як сонце, освітлює путі усім
і собою гріє серце й душу тим,
хто добротою засіває все,
де потреба у ній є.
Ось яка школа життя,
де одні зі своєї чистоти
навчаються позитивного,
а інші зі стану свого єства
навчаються з навколишнього зла.
У цей період Всевишній
відкриває очі й душі всім,
щоб людина робила вибір.
Першому відкривається путь
і він дякує Духові святому,
за ці підказки, настанови
і пізнає ширше всі простори,
пізнає й можливості свої нові;
а другий в хащах блудить,
проклинаючи кожного пенька,
проклинає і саме життя,
не тямлячи в безумстві своїм,
що вибір саме він зробив.
Однак до дієвих змін у собі
ми приходимо зі споглядань таких,
роблячи перші спроби, результат,

набуваючи досвіду і знань,
які укріплюють довіру в них.
То знаймо люди, знаймо всі,
що кожен з нас має у собі
зерна здатності до творінь,
а в творінні ми є вже пошуковці,
пошуковці свідомі і спрямовані уже,
бо нас тоді Дух святий веде
і саме з цього часу ми діємо зі знань,
маючи досвід і можливості нові.
Однак це путь, путь істинний святий
і в ньому ми вже не руйнівники,
і не наплоджувачі зла,
а є будівничими вже,
а інколи й рабом є
до виснаження у цій праці рутинній,
маючи можливість пізнавати світ,
даючи собі пізнавати Всесвіт.
Ось так розвивається й росте
кожен з нас на Божій стезі,
то так розвиваються й інші
біля нас, як і ми біля них.
Цей процес безперервний
і лиш тіло й ум
відходять енергіями зовсім,
не витримуючи життєвий ритм
і те напруження день при дні,
де нам доводиться усім
зустрічати негатив.
Та все ж енергії єства
щоразу у кожному житті
залишають певні знання,
надбані нами і батьками
для передачі у віки
внукам нашими дітками,
щоб у місії, покликанні цім
ми доросли до тієї межі,
коли наші дії всі
організуються умом свідомим.
Так, саме умом свідомим,
бо з відома Всевишнього
ми в гармонії і щасті всі
приходимо єством колись
до єднання з Океаном буття,
де духовні прижиттєві надбання
діють, як рухомі енергії позитивні
в цій прекрасній самоорганізації
мудро, милостиво, по справедливості,
навчаючи в безтілесності своїй тих,
хто за нами життями йде
і килим енергій позитивних
з теплоти і доброти тче,
додаючи в кожен рух
цю любов прекрасну і святу.
Такі путі проходять всі:
не залежно від рас,

не залежно від традицій,
не залежно від держав, релігій,
бо рух енергій позитивних,
як і енергій негативних
у взаємодії своїй
допомагають у бдінні всім
все таки приймати за стиль,
який закладений творцями був
у Великім Замислі всесвітнім,
який і дає відчуття світлі
про теплоту взаємин
і дій доброти у всьому,
яка і є окрасою життя
в тих якостях любові і доброти.
Тож знаймо люди всі,
що саме якості оці,
як і відчуття приємні у собі
засвідчують нам, живим,
що ми на правильному путі.

Тому знаймо, знаймо всі,
що нас ганебна участь жде
в числі мільярдів тих,
які тліном стануть в одну мить.
Не буде князів, канонів і законів,
а всі будуть у стані страху
в цьому хаосі буйного зла.
Та і йти будуть не гуртом,
рука об руку, а як злодіячі:
хтось з гаманцем, ножем,
а інший на шухері в надії,
що так хитрощами вони
весільний коровай вкрадуть.
Кожен має бути світлячком
і для таких двері відкриті,
і їх ждуть за столом з пирогом,
бо кожен сам мав підійти,
за оці літа-роки-віки
так милосердно визначені
і дано пророкам озвучити,
бо запрошення розіслані усім.
Там чекають і приймають
очищених і не зовсім,
а дехто несамовито приповзе,
та пирога-життя з коровай не візьме,
хоча все ж житиме і далі, і на віки,
однак не в чоловічій подобі таки
і уже на мільярди років
з піщини в еволюції духовній своїй,
допоки спізнає щастя суть,
як пізнав його першочоловік.
Ми не страхаємо нікого,
бо милість Творця не має меж,
а от підказку візьме кожен,
хто зрозуміє потребу цю,
і, найперш, як свою,

щоб навчатися могли
справедливості, любові і доброти,
бо здатними будуть вони
змайструвати свічу собі
і знайдуть свій єдиний путь,
яким життями прийдуть
у цей світлий дім на празник життя,
щоб порадувати Отця-Творця.
Тільки не загубімо ми той путь,
на який зуміли вийти,
бо саме ним ми усі
із життя в життя
ідемо інколи й самі
до Всевишнього Духа святого,
або Він нас веде завжди
тією зіркою з небес.

Справедливість лиш зерно,
яке можна застосувати для хліба,
може воно і птиці кормом бути,
а саме краще є тоді, коли
дією воно здатне прорости.
Це вже пагін, стебло,
а далі й квіточка лісова,
яка з під снігу виросла,
а вже в обід до неї рядом друга
квіткою радує зустрічного,
радує усіх і Всевишнього.
Тому й Творець влаштовує весну,
щоб доброта проявилася в красі,
то тоді й надію вона привнесе,
бо зросте в плоді урожаєм новим.
Це єдиний вихід людства,
щоб зберегти всі якості життя
і діями такими ми усі
збережемо Благодать на Землі.
Тож шукаймо порятунку самі,
діймо з позитивом у сім'ї,
бо саме енергіями цими
ми очистимо Землю і себе
від наявного зла.
Це відновленням буде
в кожному умі і в душі,
бо саме щирі й світлі
знають ті путі, які до щастя,
до любові і доброти приведуть.

Нема початку і кінця
у цій Цілісності життя,
та істину знаходять ті,
які здатні прийняти
справедливості ази.
То і двері у життя
відкриють саме вони,
бо здатні творити такі
всі якості святі.

Лиш їх присутність
усім живим засвідчить
про безмежність ту,
засвідчувати яку
не буде кому,
бо привчені уже всі,
що вірити і довіряти ми
здатні лише тоді,
коли почуємо, чи побачимо.
Навіть відчуття не дає знань,
а лиш пошуки і спроби
дають нам результати ті,
по яких і здатні відчувати
усю правильність дій
тією теплотою за дії свої,
як те сонячне тепло згори.

Ці пізнання для правдивих,
бо саме чоловіку і дано якість цю,
щоб він при житті у діях всіх
тримався любові і справедливості.
Не багато з людства всього
тримаються Замислу Великого,
та все ж протягом життя
ми робимо самі собі відкриття,
що дійсно здатні самі творити
хороші й мудрі вчинки.
Відкриття не випадковими є,
та саме пілігрими такі
здатні їх нести між людьми,
навіть не задумуючись над цим.
Так і має бути в БОГа,
так вже влаштоване Життя,
так вже діє Цілісність ця,
Цілісність енергій і їх повнота.
Ось у цій багатоликостві своїй
і людство може гідно засвідчувати,
що здатне до розуміння умом
творити, чи відновлювати
ці якості при житті.
І саме числом своїм
людство і несе цю місію свою,
заявляючи словом, ділом усім,
що здатне до активних змін,
змін в думках і в поведінці.
Ось чому у житті кожному
є так, коли ми
діла робимо добрі,
то і нам в допомогу тоді
приходять ці енергії і святі,
або їх Дух святий несе тим,
хто терміново потребує їх.
Доброта і любов не зникає ніколи,
тому й будьмо ми усі готові
приймати їх з просторів,
тримаючи єство-дім у чистоті

з відкритими дверима завжди.
В цьому й увесь секрет,
що людство має цей резерв,
щоб лиш свідомо умом
скерувати життя своє
до позитиву в діях творення.
Кожен здатен творити доброту,
то так і справедливість, і любов святу
і такі дії наповнюють планету всю
енергіями позитивними.
Всевишній тихо порадіє,
а ми відчуємо Його Благодать
і в поміч духівників святих пошле,
щоб навчати всіх живих
жити в щасті й радості.
Це природні і свідомі духівники,
які в словах і в ділах є істинні вчителі.

Кожен духівник, святий
достатньо духом є міцний.
Однак він не є всесильний,
бо таким є лиш Всевишній.
А пізнавши путь до знань,
має бути завжди в бдінні
і цей стан свій, цю милість єства
мають виховувати нас самих,
щоб бути орієнтиром у житті.
Це тихі і обережні посередники,
а не вершина і не ми на ній,
бо одного життя замало буде
для будь кого із живих,
щоб ми діяли як вчитель, духівник.
Хай любов і доброта
в діях наших скрізь
відновить справедливість,
а декого БОГ святий
до пізнання настановить,
настановить для творінь
цих якостей святих
у кожному нашому житті!

Байдужі цієї здатності не мають,
тому то й життя сіре в них,
а от пошуковик уже
світло всім собою несе.
Він сам себе скеровує,
та й знає він уже,
що при потребі йому
надійде поміч зі Всесвіту.
Це і є суть подоби нас на Творця
зі здатністю зберегти себе
і цей райський сад на Землі.
Однак світ все ж тісний для тих,
хто хоче світло Духа нести,
нести собою для всіх,
бо і тут передбачене Всевишнім

єднання пошуковців таких
енергіями позитивними,
а разом вони і створюють умови тим,
хто собою духовно дозрів,
щоб слово правди нести,
нести між людьми і всім живим.
З таким розумінням усім
нам легше жити у світі цім
і при прийнятті ми
бережемо енергії життєві.
Однак людство в пам'яті береже
ті знання із життів минулих
і зваблюється уже тут
тими релігіями і ідеологіями,
які звать нас до боротьби,
до боротьби з собою,
то так і з подібними собі,
втрачаючи Творця подобу.
Поряд з цим у боротьбі
за ті блага земні
ми боремося, хитруємо,
крадемо, воюємо
за якісь умовності суспільні,
чи то за речі, статуси нікчемні
без яких ми здатні жити
і щастям іншим світити.
Часто ми осліплені умами такі,
а Дух і Душу закидали при житті
непотрібними речами, діями
в цій суєті плодимо помилки,
виснажуючи тіло й ум,
а Душа закрита зовсім.
Ось чому в роках молодих
ми уже нікчемні і виснажені,
бо непотрібні дії в суті
є тягарями при житті
і тому таке обезсилення
приводить до зневірення.
В такі моменти ми не є творці,
а лиш споживачі,
споживачі в байдужості,
то так і споживачі лихі,
які у статусах своїх
борються самі з усіма,
то так і залучають інших
силою, брехнею всіх
законами і канонами
в ідеологіях своїх,
організуючи змагання,
ворожнечу і війни всі.
Саме діями такими ми
споживаємо енергії святі
свого життя нашої Цілісності.
Знаймо люди, знаймо всі
про життя, хліб і піт;
знаймо й про теплоту доброти,

бо з неї знову й знову
вирастають пагінці
щастя і любові святі,
яких так хочуть усі, усі.
Хочуть довіри, шани, ласки
при догляді хлібної ниви,
як ото і ми при житті
хочемо жити в парі
з дітьми і батьками,
знаючи, що в нас і над нами
є ті енергії позитивні,
які ось так просто нам
допомагають духом рости,
то і ми у діях своїх
навчаймося дарувати
при потребі всім
з можливості саме те і так,
як і ми отримуємо Благодать
за хороші діла свої,
а то й просто з Душі,
як повчання з небесної глибини.
Я маю можливості святі
в написанні мудрості віків
і тих послань зі Всесвіту,
які ось так в думки ідуть
і по милості Всевишнього
рядками в книгах ляжуть.
То саме цим усім і можу
і приймаючим теж допоможу
зберегти чоловіка образ і подобу,
а при такому письмі,
то і сам спізнаю знання істинні
від святого Духа ази
для відновлення основ життя
на нашій матінці Землі.

Колись потребуєчі самі
ішли шукати духівників,
святих до молитовних домів
в усіх релігіях земних;
ішли йшли у пошуках своїх
до духовних шкіл, монастирів,
там і отримували допомогу,
розраду й знання.
Так було століттями.
Однак там нема уже
духівників, святих старців,
щоб зіцлювати душі пошуковців.
Сьогодні організації ці
не є духовними в основі,
хоча й декому є помічні –
і це досить добре є.
Хай серед них чимало є
прагматичних корисливців.
Вони теж потрібні людству.
Вони не виводять нас на свій путь,

бо його знаємо лиш ми
і саме від стану нашого єства,
нашої духовної чистоти такі
тримаються свого путі,
а не звичаєвої користі.
Тому і ми пишемо ці слова,
щоб знайти собі подібних,
щоб приєднатися змогли і ті,
які шукають духом своїм істини.
Ось так пошуковці при житті
і формують ті потічки, річки,
які єднають у собі
ті краплини духовності,
несучи позитивні енергії світлі
в джерела родові,
то так і в Океан всесвітній.
В наш вік пошуковці є
і вони шукають помочі
в потрібних словах
на інтернет-сторінках
і лиш окремі шукачі
шукають духовних вчителів
і лиш одиниці пізнають
за свої дії світлі і з любові
ті джерела істинних знань,
а вони у Всевишнього є.
Тоді вони з'єднаними є,
тоді дійсно вони при житті
орієнтирами духовності є.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Справедливість лиш можливість,
бо вона в серці, душі живе,
а звідти в умі думками і словами,
сумнівами і спробами проявляє себе.
Справедливість лиш зерно,
з якого може вирости дія,
та якщо воно негативом закидане,
то тоді воно згниє
і прорости не зможе.
Тобто ми не матимемо можливості
далі духовно розвиватися, рости.
Якщо ж питання постане таке,
то це є шанс відновитися іще.
Справедливість відновлюватися здатна,
як той паросток із зерна,
а далі засвідчувати життям усім
хто здатний їй і йому подякувати
пахучим плодом своїм.
То так і в повсякденщині
ми йдемо до справедливості
з розуміння основ її,
то й приймаємо рішення свої
у будь яких діях при житті.
Багато з нас все таки
діють по справедливості.
Хай не завжди, а лиш інколи

і не зі всіма, а лиш із тими,
від кого узалежнені ми,
чи то є в стані довіри,
або і в ситуаціях різних,
коли ми самі, єством усім
маємо зробити вибір.
Цей вибір ми робимо самі
між правильністю і злом
і цю дію ми називаємо усі,
що вчинили по совісті.
Коли ж ми не маємо її у собі,
то до неї довго доводиться йти.
Та як приємно є тоді,
коли стиль життя
відповідає істині,
яку так гідно береже
Отець-Творець-Дух святий,
оберігаючи ці якості святі,
які так мудро облаштовані
у Його Великому Замислі
для всіх, хто життями
дбає про цю Цілісність буття.

Ми уже не раз наголошували,
що справедливість, як дія
є першою якістю з усіх.
Важко людині прийняти у дії свої
за основу справедливість святу.
В цей час, ми, ніби, діти,
які роблять перший крок,
то так і нам доводиться при виборі –
діяти справедливо, по совісті.
А далі будуть сміливіші кроки,
а ще далі, далі, то ми тоді
не звертаємо очі на деталі.
Ось тоді справедливість при житті
уже є як стиль нашої поведінки.
Хоча процес ствердження,
впевненості у діях своїх
потребує мужності,
розуму і мудрості.
Так, правда, інколи, гірка.
Так, справедливість інколи
руйнує взаємовідносини,
або не вкладається в розумі,
коли спільнота вихована так,
що дозволяє собі порушувати
основи життя-буття ці,
притримуючись закостенілої віри,
дотримуючись вимог канонів, законів
і тих не писаних норм моралі,
дозволяючи собі брехати, вбивати
во ім'я блага – кому і якого?
Правда всеодно розкриється в істині
і та брехня лицемірна вилазить боком.
Та скільки енергій нашого життя

спалює це вбивство, брехня.
Ось чого сьогодні спільнота
мовчить і така насуплена,
бо енергій позитивних нема,
вигоряють вони у війнах до дна.
Справедливість тверда
і проявлена вона
у людських взаєминах.
Її практично не видно
і лиш наші відчуття,
і наше розуміння істини
дають відчутти легкоту у житті,
дають ті емоції радості
і ту надію, впевненість
в дні наступному.
Справедливість в діях
створює умови для довіри,
а от доброта в діях
відкриває душу й серце
для прийняття у своє життя
всіх і вся, ким наповнена Земля,
бо єднає тоді вона усіх,
бо саме так проявляється в ділах
оця прекрасна якість – любов свята.
Ми не самотні у Всесвіті,
ми не самотні і на Землі,
тому саме справедливість свята
вчить довірятися кожного,
довірятися іншим при житті,
хто є життям проявлений,
хто Духа святого несе у собі
і якості Його примножує.
В такому стані усі спокійні
і тим впевнені в майбутті.
Тоді ми здатні мріяти,
складати плани на літа свої
і розмірковувати мудро тоді,
то нам не помішають підступи злі.
Будьмо зі справедливістю в бдінні,
щоб вона була нашим надбанням
і тут ми не можемо її навчити будь кого,
а лиш бажаючи її спізнати
будуть бачити в діях наших.
Тому й засторога є така,
щоб на справедливості
гординя не виросла гнила.

Так, справедливість є основою буття,
вона, ніби, фундамент світобудови,
а далі дім на ній життям проявленим
і довірою святою скріплений
має дах всесвітній над ним,
захищаючи цей дім-буття
від пошкоджень, руйнацій,
від буревіїв злих, підступних,
даючи можливість усім,

навчатися творити доброту,
творити і любов святу,
які так милують собою
усі дні в літах тією
радістю і щастям серед нас,
даючи відчуття такі,
що ми нібито, птах,
маємо можливість собою
бути і творити на землі,
то і в радості підніматися у висоті,
куди ми, ніби, в храм-святиню
несемо енергії позитивні.
Тільки справедливість
дає кожному можливість
пізнавати істинну радість
і той стан благоговіння
в якому ми дякуємо Всевишньому
за все, усе, яке спізнати змогли,
щоб і далі зернами-енергіями
любові і доброти засівати
на той ґрунт справедливості
з довірою, що ми у Всесвіті не самі,
то так і зі знання того,
що наші життя на Землі
оберігають з тієї блаженної висоти,
єднаючи нас добротою і любов'ю.
Знаймо люди, знаймо всі,
що кожен життям покликаний сюди,
щоб створювати умови ті,
які здатні давати жити іншим,
бо і вони так діють для нас.
Знаймо, що не ми єдині у цім колі буття,
а тільки єдність наша з доброти
дає ці прекрасні відчуття, що ми є,
ніби, діти, маленькі і тендітні.
То порадіймо всі у дні,
то так і в життєвих літах,
дякуючи наявному життю і тому,
що й ми пригодилися Йому.
Бо саме ті, хто про життя дбає
усі, усі – людські і своє,
то саме такі і вміють
творити всі якості у них,
а воно зелене листя випускає
і цим кольором зеленим засвідчує,
що ми святкувати прийшли
у цей світ життєвої краси
з любов'ю в мріях і надіях,
а далі справедливість і доброта,
ніби, сад зацвітуть у раю,
щоб залишили ми по собі
ті плоди-енергії для Всевишнього,
щоб Він уже з висоти
посилав їх потребуючим.
Саме розуміння таке
радістю єство наповнює.

Будьмо справедливі,
то будемо й щасливі!

ДОБРОТА

Доброта є суть свята
спільноти і кожного зокрема
і у діях її любов лежить.
Та її одвічність в середовищі людства
і є основою того, що воно іще є.
Однак у нього нема початку і кінця,
бо воно просто у кожного живе.
Тож відкріймося добротою всі
і буде щастя, і буде мир на Землі.
Так і є, бо з усіх якостей життя
вона найчастіше видима,
частіше й відчуваємо її,
та як чудово діє вона з нами,
коли ми робимо добрі справи,
а як діє вона в тих,
кому ми допомогли...
Тож навчаймося її творити
повсякчас і повсюди,
то саме цим здатні ми
зупинити війни,
саме добротою зло здатні ми
із життів наших витіснити.
Тому то доброта має енергії ті,
які розбудити здатні інколи
в кожному байдужому при житті
те істинне – бажання жити
і жити в благодаті.
Доброта це процес очищення себе
і цим ми відкриваємо серце-душу
і цією дією ми готові приймати
Благодать у життя свої.
Тоді нам відкриються умом
і хороші справи свої.
Тут, звісно, ми порадіємо за себе,
бо цей стан мотивуватиме нас
до налаштування для добродіянь.
Як мило торкають нас,
а, може, й кожного думки такі
налаштовують до змін у собі,
до очищення тіла, ума і душі,
до творіння любові і доброти.
То поширюймо їх друзям і всім,
щоб доброта по всьому світові росла!
Знаймо люди, знаймо всі,
що доброта з мудрості вироста.

Та знаймо люди, знаймо всі,
що ці дії не випадкові, ні,
бо це саме любов, яка є у нас
до добродіянь і привела.
Тому так і люблять життя ті,
у кого появляються випадковості такі,
бо вони уже при житті

бачать цю доброту в майбутті,
її дію, її красу, її теплоту.
Краса життя в діях є,
тому чоловік і є та квітка
цього всецілого життя
тут, на планеті цій,
в еволюції духовній,
розвиваючись і ростучи,
щоб цей аромат і красу
до Всевишнього донести,
то так і в джерелах родових
своїм нащадкам залишати,
та і в покликанні таким,
бути орієнтиром для собі подібних,
щоб і вони навчилися усі
леліяти любов і доброту у собі.
Бо коли щасливою є людина,
то ця квітка пишна і красива,
а коли людина живе сяк так
і при цьому щастя й радості не має,
то і квіткою її ніхто не називає.

Все живе існує в теплоті,
а доброта світла й тепла –
щирістю освітлює вона,
то так і теплом всіх зігріва.
Доброта, ніби сонце –РА,
усім освітлює стежки:
одні по них ідуть,
а інші вгору тягнуться,
а хто тяжкий і злий,
то часто плазує по землі,
або кого духом вознесено,
той вже птахом літає,
а людина іще крил не має,
хоча думками і в снах літає,
та все живе тліном зникає,
а от духом лише чоловік літає,
і летить зі знань у височінь,
несучи енергії позитивні,
щоб кожен взяти зміг...
От цього ми маємо навчатися усі.
А от теплота є умовою для життя,
та і будь які взаємини живих
ростуть із намірів хороших
і тому так в природі всій
спостерігається доцільність і порядок,
де кожен життям своїм діє во благо всім –
хтось нам дає енергії життя,
а комусь і ми даємо їх,
та так просто й легко,
ніби вдих і видих свій.
Тому то доброта гріє всіх,
бо теплоту відчувають всі:
дарувальники і обдаровані.
Ось чому доброта завжди

творють подяки й молитви
тут, на землі, то так і у Всесвіті.
Тому то богозамилювані,
боголюблячі, боготворці
у кожній дії своїй
діють зі стану доброти.

Пізнаваймо грані доброти,
долучаймося до творіння її,
бо це перший крок і основний
в наш час криз і війн.
На перший погляд життя,
життя усіх і вся в діях,
ніби постійна боротьба
за місце у світі цім,
за виживання тяжке.
Та так не є, коли зрозуміємо усі,
що життя потребує радості,
а не виснажливої боротьби,
бо і праця має посильною бути,
то так і все лиш з потреб.
Нічого не берімо із життя зверх.
Надлишки шкідливі скрізь,
особливо для тіла в їжі.
Матимемо ми спокій у собі,
то так і в поведінці,
коли ми не матимемо страху,
за цілісність одягу в сундуку;
за ті гроші в панчосі, банку;
за ті посади, до яких
часто кличе корисливий ум.
Саме надлишки, страх і користь
зруйнували єство чоловіка.
Нам, навіть, л-юдиною називатися гріх,
бо ми гірше тих бліх.
Людина шкодить, руйнує
себе, природу і все живе
отак дурно і не з потреб,
та так активно і в ненависті лихій,
що ума нема зупинитися.
Навіть, в кризах війнах всіх
ми не здатні умами зрозуміти,
що прийшла уже та пора усім,
коли усім потрібно зупинитись,
бо людство вийшло в користі,
жорстокості, ненависті до основ життя
на фінішну пряму до самознищення.
Нас тішать тимчасові успіхи,
нас тішать невдачі, хвороби інших.
Ми будуємо ракети, які
не здатні здолати земне тяжіння,
ми будуємо підземні шахти, бункери,
навіть не замислюючись над тим,
що Цілісність відторгне із життя саме тих,
хто зробив найбільше зла на Землі –
а це ті, які вважають себе на чолі

тієї пророчної овечої отари,
яка безмолвна і без тям,
та все ж водима баранами,
а вони біжать впереді
і маса зіштовхне їх до прірви.
Ніхто не сховається в житті
і добре буде тим,
хто зможе поратися на землі
з шаною і по совісті.
Так було, так і буде
у цих змінах тяжких,
хоча й можливості є,
а от усвідомлення небезпеки відсутнє,
відсутній здоровий смисл,
що прийшла пора єднатися усім
для творіння правди і доброти
з розуміння і любові.
Знаймо всі, безпечність будь яка,
то є з того, що людина достатньо дурна.
Ми вибудовуємо плани, дома,
нібито, на довгі віки,
та самі покидаємо це життя,
навіть, не уявляючи у собі:
“Чи то ось так раз і назавжди?”
Добре померти вмиє, та тим,
хто був байдужим, хто у зневірі жив,
хто обманював, зраджував інших
і хто на вбивства масові водив,
то довго прийдеться тим
кипіти в котлі смолянім.
Блоха за шерстю лізе,
а от грішникам таким
прийдеться проти шерсті
душу свою сплюндровану
виносити на площину життя.
Це буде не мить, а тривалість та,
яка у злі на семеро помножена.

Знаймо всі і завжди,
що добрих люблять боги
і тому додають вмінь і сил,
коли треба вміло прийняти негатив,
чи зрозуміти його суть і зміст,
бо і він був кроком лиш у житті,
щоб легше було їм
виходити з випробувань,
якими вони би не були.
Та як часто забуваємо ми
біль у тілі своїм,
коли пігулки випили
і біль зникла із єства,
та слід все таки лишила вона,
бо ми не розпізнали самі
свої помилки-гріхи,
і для накопичення залишили.
Так є з негараздами, проблемами,

то тут теж шукати слід і можливості,
щоб добрими ділами ми,
змінилися у поведінці своїй,
бо статуси, гроші, хабарі
лиш добавляють тягарів.
Запрошуємо усіх, усіх
навчатися доброти
з прикладів простих.
“Доброго дня!” – скажімо
тату, мамі, брату, чи сестрі,
то так і зустрічному, знаючи,
що вони зі стану нашої чистоти
полетять і Всевишньому.
Скажімо ці слова воді
при вранішньому вмиванні;
скажімо скибочці хлібній...
і далі серце нам підкаже –
коли, кому і де допомогти...
Це все кроки зі знань,
зі спроб і з навчань...
А скільки вони привносять тоді
у життя наші відчуттів Благодаті,
того щастя земного,
тієї легкоти і наснаги.
То скільки кроків у житті
ми робимо усі
і в кожному кроці ми
маємо можливості нові
для творення доброти,
бо тільки вона і сестри її
здатні зцілювати єство.
Ми бачимо доброту у дії,
а очі, то вікна серця, душі
і саме вони берегами нам є
від наступних помилок.
Доброта омиває, очищає,
а зло отрує життя.
Доброта виводить у світ,
а зло ум темнить
і забруднює всі дії наші.
Тож не забуваймо люди про це
і хай доброта з нами буде
повсякчас і повсюди,
а випробування будь які
хай будуть у навчання.

Тож, скажімо кожен собі:
“Якщо я добрий є сам,
то завдячуючи небесам
і до нас буде доброта йти,
йти звідусіль і добрі люди.”
Тому знаймо, знаймо всі,
коли ми творимо доброту,
то з нами поряд йде в ногу
Всевишній у настрої хорошім.
Йому приємно і радий Він,

що росте число добродіячів
і тепер вона є повсюди,
то будьмо певні у тому,
що при потребі вона допоможе.
Ось така вона доброта свята.
То навчаймося доброти усі,
бо вона людині окрасою є.
Доброта світить нам
і добрих ми бачимо здаля,
і єднаються усі такі,
світлячку завдячуючи.
А якісь неприємності малі
тікають від таких,
хто добротою омиває
свої очі і лице,
та і Всевишній таких веде
по тих дорогах, де щастя росте.
Знаймо люди, знаймо всі,
що доброта змінює нас,
доброта навчає нас,
доброта дає нам щастя,
дає щирість, милосердя,
та й мудрості навчає
і вгору йти допомагає..
На ній і любов зроста,
нею ми очищуємо єства
від помилок в минулому.
Вона і оберігає нас повсякчас.
Доброта усе погане
із життя виганяє,
даруючи усмішку щодня.
Бо доброта із дебрів виведе
і до мілкого броду приведе,
а коли заблукаємо у лісі,
то на спасенну стежку вкаже.
Коли розгубимося в житті,
то обов'язково піднесе букет,
а коли заходимо в тупик,
то тут нас жде ліфт,
щоб ми змогли продовжити
мудрості навчати тих,
хто путі правильні шукає,
бо часто з божої висоти
всі наші діла плохі
є такими малими і незначними.
Тому з висоти, чи з віддалі
вони малі, бо ми їх залишили
і вже в путі ми здатні пізнавати
грані якостей нові.
Ось так доброта свята
їм і всім, хто носить БОГа,
БОГа у собі, то так помічає
Його в інших, чим допомагає
Духа святого стяжати
і це Життя шанувати
та і від проявів зла оберігати.

Де живуть люди добрі,
то там і квіти у дворі,
то там і хата в чистоті,
то там і борщ смачний,
то там і теплота речей,
там і розмови щирі,
то там і потиск руки
лагідніший і тремкіший,
ніби, підсилює енергіями він
частинками доброти нас.
Та і життя добре й довге в тих,
у кого воно добродіяннями насичене
цікавими справами хорошими.
Тому у них і відчуття є такі,
що радість і щастя з ними
крокує повсякчас і всюди.
Інколи крапля доброти,
яку посилаємо у простори ми
падає на стіл до інших
і її побачать тоді усі,
бо одна крапля та
попала в промінчик сонця
і заграла кольорами різними,
милуючи серця тоді іншим.
Аж тут сонце пішло далі,
а стіл постав перед нами
добротними дарами,
та й з повними шухлядами,
де виблискують речі доброти,
які були зібрані за літа нами.
Саме така повнота
і засвідчує тільки нам,
що життя ми прожили
щасливо і не дарма.
Саме перше бачення таке
тієї краплі доброти будь де
змінює наш стиль життя.
Тож, мабуть, у цілім світі
серед нас таких нема,
хто спізнавши у цю мить
ту краплю доброти,
то він уже все життя тоді
буде старатися скрізь
творити доброту святу.
А це збирання тоді дає
розуміння і прийняття
тієї якості нашого буття,
яку ми любов'ю зведем.
І це є щасливі люди,
які уже при житті
ідуть по істинному путі
в океан енергій позитивних,
освітлюючи у путі цім
дорогу до доброти усім.
Тож очищуймо єства свої

від гріхів-помилок,
то тоді й побачимо ми
в комусь ту краплю доброти
уже зі усвідомленого знання,
що вона є саме у нашому єстві.
Це засвідчить нам і всім,
що ми у прозорінні таким
визнали Цілісність у собі
і цей стан називатимемо відтоді,
як розкрита суть своя у цю мить.

Тому ось так часто є при житті,
коли ми в інших помічаємо самі
саме ці якості святі,
бо маємо їх у собі.
Розуміння дій таких і саме так,
і засвідчує в нашому умі зміни ті,
які ми бажали творити,
накопичуючи вміння і знання
для творення доброти щодня.
Знаймо люди, знаймо всі,
що зроблена нами доброта
повертається завжди,
та ще й збагачена.
Богатство, доброта,
це не те що є, а те,
як воно здобує.
Достатки, багатство, доброта,
це те, що не можна купити,
а те, чого навчаємося ми;
те, що здобуваємо при житті
літами і віками в поті чола,
коли щиро дружить з ними
наша любов свята.

Отака то люди доброта
і вона не так жорстка,
як справедливість, правда,
бо вона завжди видима;
і не така, як любов та,
яку можуть бачити,
лиш добрі і закохані.
А в інших випадках вона
є у всіх хороших діях.
Якщо нема довіри в це,
що доброта збагачує,
що вона робить сама
таких щасливими,
то просимо перевірити.
А хто вірить, що життя жорстоке
і для забезпечення його
всі методи застосовує,
то й тут ми запрошуємо,
що теж спробувати можете.
В добру путь вам, сестри і брати!
Пробуйте усі, усі при житті

навчатися творінню доброти!
Всевишній наш, який у висоті,
енергіями позитивними настанови
мене і людство усе
до справедливості і доброти
зі своєї милості і довіри,
та так, щоб ми жити хотіли,
щоб в радості жили і любили,
бо в діях цих і є мудрість життя,
бо для цього вона й людям дана!!!
Довіра при житті, як опора,
опора надійна і важлива,
бо з нею ми надбаваємо друга,
з яким можна радість розділити,
з яким легше у світі жити.

ПРОЩЕННЯ

Не треба прощення просити у тих,
хто відійшов уже із життя у засвіти,
а докладімо свідомих зусиль,
щоб самим простити всім
саме у житті цім.
До мертвих енергії не йдуть,
бо їх Душа в програмі новій
несе надбання позитивні всі
і тому вони на покоління-два впереді.
Хоча допускає Дух святий
рідко-рідко, чи інколи,
коли ми в житті схибили,
а періодом придатним тут є
ті дитячі літ сім,
в яких ця Душа несе
в нове життя саме усю
енергій позитивних повноту
і дитина в період цей навчає
батьків своїх любові,
навчає чутливості і доброти
у тому кумедному спілкуванні-грі,
в тих емоціях чистих і щирих,
які і здатні багатьом прощати,
які здатні батьків, сестер і братів навчати.
Запрошуємо друзі усіх
за дітьми малими спостерігати,
бо це в сім'ї кожній
є вчитель життя основний,
коли з народження він
починає нас навчати
по програмі божественній,
дбаючи у безпосередності
про духовне очищення
батьків і всіх на Землі.
Так воно насправді і є,
бо коли в сім'ї малюк є,
то ми менше тоді
робимо помилок-гріхів
і хороших дій більшає.
Чого ж то отак є?

Хай кожен спитає себе.
Бо щасливі ми тоді
і у цьому стані на позитиві ми
найбільше продуктивні,
а наша любов свята
кожного спонука
до творення у ці літа
божественної правди і доброти.

ПОМСТА

Гнів і помста є
страшні речі при житті,
хоча і серед злих
мало є таких,
хто здатен на дії такі,
бо саме вони
закривають нас від доброти,
закривають від любові теж.
Помста калічить єство усе
і людина у діях цих гниє,
та лиш прощення і розуміння
з мудрості такої росте,
а там і турбота, і пізнання
того гніву, осуду, брехні,
як і дій страшних, вбивчих
допоможе нам духом рости.
Тому не гніваймося ніколи,
а якщо невмоготу уже,
то не вдаваймося ми,
хоча би до помсти,
особливо вбивчої.
Хай прощення на осуди різні,
на брехню і образи всі,
навіть на вбивства умисні
в такі моменти важкі
будуть тим мостом,
який єднає все таки
протилежні береги
цієї життєвої ріки,
в якій ми черпаємо енергії,
щоб щиро всіх любити
і доброту повсякчас творити.

ЖИТТЄВА ВАГА

Ми приходимо у світ ангелами
з чистою совістю і зі всім
набором якостей життєвих,
та з часом нас батьки, суспільство
перевиховують під себе,
під інтереси свої з можливостей,
під ідеології держав, релігій,
написавши канони і закони,
де діє неписана мораль суспільна.
Ми так і живемо в покорі
і при дисципліні у поведінці,
де відсутня соціальна рівність,
де нема у всіх відповідальності,

де є майнова і станова нерівність.
Так живе у світі цім
основна частина людства
і лиш незначна кількість
уже в літах зрілих
починає відновлювати у діях
ті якості духовні до рівня,
з якими ми приходимо у це життя.
Тоді вони у своєму пізнанні
стараються навчати всіх
в домі, у сім'ї, родині.
Звісно результати будуть різні,
бо можливість прийняття
у кожного із нас при житті
залежить від наявної духовності.

Та майже всім при житті
від Всевишнього приходять вісточки
у підказках, у повчаннях,
коли ми чуємо несподівані слова,
які лягають нам до серця, душі,
як підказки для змін у поведінці,
або приходять вони в наші уми
через проблеми, болі і тоді,
ми, інколи, задумуємося самі,
шукаючи виходу із них
через зміни в діях своїх,
через розмови-молитви
в подяках, то так і в дієвих вчинках.
Багато з нас при житті страждають,
та виходу зі страждань не шукають;
багато з нас хворіють,
або у болях і помирають,
не почувши поклику серця, душі,
хоча саме такий стан
нашої поведінки-дій
і засвідчує читачам,
про біду велику,
в якій опинилися ми.
То хай ці слова будуть у поміч всім
і тим, хто уже при одрі,
знайшли сили в собі
і єство своє відкрили
для очищення, для прощень,
для каяття, для дієвих змін
у собі і зі всіма, хто є навкруги.
Бо без усвідомлення,
без знання основ життя,
помирають такі у невіданні
і понесуть ці вантажі зла у засвіти,
передаючи їх в роду нащадкам своїм,
прирікаючи на важке життя уже з літ
малих для страждань, чи і смертей.
Не тримаймо обид, зла,
гніву, розчарувань у собі,
бо все, що було у житті,

то це було частинами Цілого
і так, чи інак, то ми
все ж дожили у ці дні.
І знаю, що приймуть усі
посланння світлі ці
для позитивних змін у собі,
хто хоче жити і любити.

Сьогодні лиш частина мала
дбає свідомо про якості життя,
свої, то так і про життя всіх.
Їх уже сьогодні Всевишній
Дух святий водить серед нас,
щоб усі мали можливості
навчатися добродіянь і любити,
а також життя щасливе творити.
Кожен може почути голос Творця
і чує Його при житті не раз.
Є такі моменти, є ситуації такі,
є місце і пора в житті,
коли ми відчуваємо потребу таку,
щоб змінити поведінку свою.
Так, багато скоїли гріхів ми,
які сидять вантажами в нас,
до певного часу і пори,
з якої ми почуємо цей глас.
Та лиш дехто несе негатив
до кінця, тяжко помираючи.
Хай ці слова теж будуть посланням,
щоб кожен очищення душі,
ума і тіла сам почав,
та все ж поміч Всевишнього прийняв.

Ми знаємо усі про свої помилки
і лиш деякі пам'ятаємо у собі.
Хоча ті гріхи легко було коїти,
а деякі ми й не бачили,
не чули й докорів сумнінь,
а лиш злорадство пролітало в умі,
як сатанинське зло, як тінь.
А от виправляти нам їх
все одно приходитьсь самим –
чи то тепер при можливості,
чи то нащадкам нашим.
Та просимо усіх, усіх:
“Почнімо зміни у собі самі!”
Хоча, виявляється, й не просто
до очищення, змін підійти,
не просто застосовувати в діях цих,
бо це потребує знань і певних зусиль.
Хай найважчі падіння наші,
та і вони часто піднімають нас
для життя, для творіння і любові.
Тому вставаймо й ми щораз
і йдімо в пошуках істини.
Та знаймо всі, що зусилля,

чи то обмеження тіла
не зупиняють ходи Духа,
бо Він є основою життя
і по ньому ми маємо усі
звіряти свою ходу, діла.
Однак знаймо всі, усі,
що свідомий початок в діях
засвідчить у ту ж мить
легкоту і прозоріння світле,
а далі такі дії будуть нам
во благо, радість лишень.
Тож не так і важко інколи
позбуватися тієї ваги,
яку ми збираємо за роки.

Всі дії наші негативні
є тягарями нам при житті.
Ми зневірюємося тоді,
ми байдужими стаємо
і лиш інколи йдемо
на повідку за бажаннями ума,
або для обманливого відчуття,
що тіло задоволеним є
їжею, одягом, чи будь чим,
без розмірковувань у собі,
чи то ми це у когось забрали,
або й потреби ніякої не мали.
Бути в полоні тіла єством усім,
коли ум паралізований ним,
коли дії наші інколи
не мають початку, чи то кінця,
то це путь сплячої людини,
чи результат гордого ума.
Однак ми зобов'язані усі
дбати, доглядати про тіла свої,
вони ж бо і є Всевишнього дари,
бо воно єднає в нас енергії всі,
які саме для життя потрібні.
Хоча й тілом часто керує ум,
та коли усвідомлює уже він
свою участь у житті,
то він подбає і про здоров'я в тілі.
Коли ж нікудишній ум,
то страждає душа зовсім,
то і тіло засвідчує біль.
Це так болі тіла говорять з умом,
щоб він по знання ішов
до душі своєї, чи то у всесвіт,
чи то до джерел родових,
щоб душа його привела туди,
де вона його навчить,
бо вона може, вона здатна,
коли тіло й ум в гармонії живуть.

Важкоту відчуваємо усі ми,
коли стражданнями із душі,

ми можемо з ума зійти
від тої невидимої важкоти.
Докори совісті в умі
за наші думки лихі,
то так і за слова, і за діла,
а страждає ж душа.
Саме розуміння таке
кожного із нас до змін позве.
Коли уже є такі думки,
то й ми побачимо самі
оті “джерела” важкоти.
Ми маємо усвідомити усі,
що якщо ми приймаємо при житті,
при житті в кризах, війнах
і при суєті для щоденних дій своїх
наявну мораль суспільну
з тими неписаними викривленнями,
в яких дійсно багато негативу
багато і всілякого зла,
то це має кожного стурбувати,
бо не для цього покликані ми
у це життя, у цю компанію.
Знаймо, що поява дій,
які описує спільнота
словом мор-аль,
то засвідчує, як факт, цим
про початок відмирання спільноти.
Це початок втрати совісті,
це початок нехтування
усіма началами, задатками духовними,
з якими ми приходимо майже всі
у це життя послідовних змін,
тобто еволюції енергій позитивних.
Саме в цьому суть і зміст
покликання чоловіка є
від створення світу.
Ми знаємо, що наші уми
відгородилися від духовного центру,
знаходячи оправдання собі
хибними побрехеньками.
Та факт залишається фактом наяву,
що від цього страждає спільнота вся,
бо збирала цей негатив віками,
збирала тисячоліттями
і настав той час і пора,
коли цим поколінням трьом
потрібно докласти усіх зусиль,
щоб відновити рівновагу,
щоб відновити ті якості життя,
які дарують можливості
відчувати навколо і у собі
присутність щастя і радості
і те бажання світле і потрібне,
щоб дякувати такому життю і Всесвіту.

Духовний центр, душа людини

є для організації життя всім,
хто має його у собі
і, зокрема, в людині.
Духовний центр, душа людська
є програмою дій від Разуму всесвітнього,
чи умів, які сягнули у пізнанні своїм
психіки людської і умів,
щоб управляти, чи дозволяти,
або інколи маніпулювати
єством людським тоді,
коли потреба виникає,
щоб підштовхнути ум
до бачення світу саме так,
як прописано в програмі.
Бо це і є той путь,
яким життями люди йдуть
до розвитку й росту у собі
зі здатністю творити
якості позитивні,
які так потрібні нам усім,
а особливо Всесвіту,
бо він Отець, він Творець,
він організатор усіх дій
у цій Цілісності земній.
Так Всевишній океан
енергій позитивних
витримує порядок і суть життя,
щоб цими енергіями світлими
зберігати рівновагу скрізь,
тут на Землі між добром і злом,
бо життя на планеті так насичене
присутністю великою і тією
різністю між собою,
як і в дечому подібністю.
Так, тут є умови для негативу,
та і він має свою роль в еволюції.
Тому то в житті йде постійна боротьба,
навіть в одному виді, чи зі всіма.
Багато живуть по інстинктах,
та лиш в людини є ум
і саме він у цьому виді чоловіка
здійснює еволюцію духовну,
коли життями він
розвивається і росте
до готовності відійти
в океан Духа святого.
Тож приймімо минуле ми
таким, яким воно було,
бо з дня сьогоднішнього
ми уже не змінимо його,
а коли вже мудріше
подивитися на все з висоти,
то і там у нас можливості були
діяти так, як уже тепер ми можемо.
Тож подякуймо усі
Всевишньому за нього,

а далі йдімо до змін,
які так потрібні всім,
бо у людства на планеті цій
іншого путі нема...
Приймімо все без напружень, зла
і берімо позитивне все.
Ми ж бо тепер знаємо його,
то й приймаймо з радістю,
наповнюючи благом простори всі,
щоб воістину жити, як БОГа діти.
Хай ці слова, думки
будуть посланням усім
для хороших змін,
щоб із життя зуміли ми
витіснити зло і біди
і навчилися повсякчас і всюди
творити радість і любов святі.

Коли ж не чує важкоти ум,
то душа організовує в тілі біль,
щоб він почув, щоб відчув
той тягар, ту життєву вагу,
яку по дурості беремо ми
і інколи не усвідомлюємо її,
і не розуміємо того основного,
що без таких вантажів,
ми здатні жити в радості і в щасті.
Тіло ж бо і душа наші
є наставники і вчителі,
бо болями у тілі
і стражданнями душі
наказують вони, щоб ми
чимскоріше виправили
негідні вчинки свої.
Чи то по халатності ми
промочили хребет, ноги,
або проморозили їх;
чи то із жадібності в умі
переїли харчі, або у злі
горло полощемо у вині;
чи то обманули будь кого
і совість нам кричить,
що потрібно все таки
цю помилку виправить,
та до дій не спішить,
то це і є та безвольність життя,
яка собою зневіру засвідчує,
засвідчує духовне падіння єства.
А ще важче тоді, коли ми є
на поводі в корисливого ума,
то тоді наше життя усе
підпорядковане брехні,
осудам, гніву, гордині
і всім діям в негативі.
Витіснити зло злом неможливо
у цьому божому устрої,

бо воно додається лиш і вже
не одне, а два, або й більше.
Ось цю істину святу усі ми
маємо зрозуміти у прийнятті,
щоб далі при житті шукали тоді
саме відомі уже якості святі,
бо тільки любов'ю і добротою
розчиняти, змінювати зло і здатні.
Відхід від людей злих, від тих дій,
які неприємно робити все ж
зменшує у нашому житті
кількість енергій негативних,
то так звільняємося ми
для любові і доброти.
Ми би й сказали всім,
що спокійнішим тоді є,
а відхід можливостей додає
і ми енергії життя тоді
можемо скерувати самі
на щось приємне таке,
яке для душі потрібне.
Не зневірюймося у собі,
не зневірюймося і в людях,
не будьмо байдужими взагалі,
а життя організовуймо так,
щоб перед Всевишнім всі
у своїх діях і ділах ми були
від землероба і до керівника рівними.
Ми живемо на одній Землі
і маємо дбати про все на ній.
Відкиньмо ці слова з обиходу,
що хтось є міністр недосяжний,
що чиясь хата скраю,
і не буде після нас потопу вже,
бо тільки добрий і справедливий виживе.

Ніхто ж не народжується злим
і лиш із часом у рідні такі
набираються навичок злих,
а потім самі десь по низах
збирають зло усе життя.
Тому то воно й важке таке.
Розуміння зла просвітлює наш ум
і ми вже дивимося по іншому на світ,
уже з позицій позитивних.
Ось чому ми через рядок
просимо до розуміння подій,
які напружують нас, які
несуть негатив і будь яке зло,
а розуміння є просвітлення
і хай кожен пізнає його,
бо це вже усвідомлена хода туди,
де Благодать з нами буде завжди.
Розуміння, визнання всілякого зла
не тільки просвітленням є,
а є фактом звільнення,

ніби, від кайданок, чи вантажів
з наступним відчуттям полегшення.
Ці відчуття святі,
ніби, зцілення єства
після болей триваючих.
Деякі рани тіла, чи душі
не слід торкати словами,
а легенько відпустити їх,
бо саме так і тільки так
ми вийдемо на старт,
піднявши для польоту крила,
щоб побувати, нібито, очима
вище, вище, аніж хмари.
А це ж радість яка!
А от позитивні якості усі
привносять у життя вони
із народженням, із тієї миті,
коли уже ловлять звуки,
коли вже очами блись, та блись,
проявляючи усмішку в емоціях
на добру й тиху мову,
на щось красиве і яскраве
та і хороший настрій відчують,
відчують вони і доброту,
відчують і любов святу.

ВИЗНАННЯ

Визнання важливості життя,
його значимості для носія;
визнання цих енергій святих,
то так і місії цієї своєї,
як свідомого учасника буття,
учасника, продукувача
святих енергій цих,
які і створюють умови,
умови всі – у Всесвіті і на Землі,
бо саме при житті здатні ми
творити енергії позитивні.
Ось таке розуміння і прийняття
визначають дяку Творцю,
що ми, кожен, при житті
частиною малою були
у творенні енергій тих,
які звемо усі ми
БОГОм, Життям у всій повноті.
Втрати у житті будь які
не є кінцем життя, а навпаки,
бо засвідчують вони все таки
не постійність і природність їх,
а ще й підказками нам є,
бо нас Всевишній ними
до чогось кращого у житті веде.
Саме випадки такі відкривають очі,
що ми схильні, що ми здатні є,
що в нас і талант зріє,
щоб гідно прийняти у життя
і визнати на кінець те,

що ми маємо й можливості,
щоб життєвий стиль змінювати.
Хоча життя, частіше за все,
так правдолюбців випробовує,
випробовує чесних, відкритих,
випробовує люблячих і добрих.
Тож вони гідно й тихо самі,
проходять іспити ці,
чи то по натхненню згори,
або й поміч приходить звідусіль,
які і кріплять духом слабших.
Знаймо й те, що кількість випробувань
вони ніде не афішують.
Це їм прижиттєві підказки,
це їх пізнання, чи поразки.
Вони не плачуть за втраченим,
а мотивують себе знов і знов
до того подвижництва духом,
яке вони відчули такі
оту дію своєї доброти.
Слабким духом для бідувань
вистачає й одного з випробувань
і вони не бажають приймати його,
чим закривають єство усе
від милості Всевишнього.
Тому хай ці слова такі
будуть їм у повчання,
щоб зрозуміти раз і назавжди,
що нема нічого милішого
у нашому короткому житті,
як вміння творення доброти,
бо доброта свята є смисл життя.
Це і є боже визнання,
це і є Його прийняття,
то і ми з подякою приймім
і з гідністю ім'я чоловіка несім.

ВОЛЯ

Воля прекрасна собою,
коли вона в діях наших
не несе помсти, дій злих
зі щирості і гідності святих.

Ми, люди, щось робимо самі
із оточуючого нас навкруги,
нібито, для життя свого,
часто забираючи в інших його.
То, мабуть, і ми у Цілісності цій
теж ось так життям своїм
даємо те, що створює умови,
умови і сенс присутності,
присутності того, без чого
людина не здатна жити,
без того сонця, повітря, води,
без їжі, житла, лісу і землі,
без багатолікості природи,
в якій і присутні є ми

без людей, думок, слів і дій.
Та, нібито, і здатні впливати
на деякі процеси в ній
не залежно від нас і того,
де життям присутні ми.
Хоча мрії, надії, дії
майже однакові у всіх
у пристрастнім світі цім.
Та поряд з тим,
ми розуміємо усі,
що зло, війни завжди
руйнують все, усе:
наш труд, творіння
і навіть знищують життя,
калічать душі, уми і тіла.
Та чогось вони при житті,
коли ми дивимося зі сторони,
виникають то там, то сям,
нібито поза нами,
поза нашими умами і ділами,
поза нашою волею бажань.
Вони ж нам не потрібні
у тім горі і біді,
які несуть вони
у тих енергіях злих,
які ми плодимо самі,
нібито, з нічого.
Та й утримати не здатні ми
їх у погребі, кишені, чи в умі.
Тож, коли вони десь далеко,
то ми не відчуваємо страждань,
а навіть, коли вони в нас і тут,
то чогось винуватим є сусід,
чи той зайда із за океан.
Ми навіть не хочемо допустити в умі,
що джерело страшної війни
є саме ми і наш спосіб життя,
бо саме ми з байдужості такі
наплоджуємо багато зла, брехні,
і вибухають війнами вони,
нібито, як покарання БОГа,
за наші погані вчинки і діла.
Коли ж горить свій, чи сусіда дім,
то і тут волі, устремлінь нема
і не беремо ми відра, не беремо і води,
щоб пожежу загасити, чи когось спасти,
щоб хороші зміни у життя привносити.
А правила бумеранга ніхто не відміняв.
Тож знаймо люди, знаймо всі,
що наші негаразди, біди всі
і є саме за наші помилки, дії злі,
і їх виправляти маємо ми самі.
Тут не допоможе гострий ніж,
не допоможе танк із за океан,
не допоможуть і молитви,
хоча саме вони просвітлюють уми,

щоб ми діяти почали і змінами у собі
мир на Землі на віки берегли.

Так, це духовний біль,
і саме він запрошує до дій,
бо дія засвідчувала завжди
про наші гідні наміри.
Тому і тіло потребує зусиль,
потребує й тих грошей,
яких не вистачає завжди
у бідних духовно людей.
Ось тут би нам кожному і всім
зрозуміти зміст і суть війн,
зрозуміти й те і навчатися того,
як нам виходити із них.

Війна, то є вогонь
і вискакуємо з нього ми,
поки живі, і добре ще є,
коли не підгоріли штани.
То чого істоти людські
при своєму недбалому умі
не розуміють простої істини:
живімо дружно і доброту святу
застосовуймо повсякчас і скрізь,
бо вона наш насущний хліб,
як потреба для життя свята,
а коли до хліба є й лю-бо-в,
бо це (люди БОГа відають),
то буде й до хліба усе,
бо в цих якостях святих
насиченість позитивом наша
і вся повнота життя.

Ви ж бо, люди, помічали,
що коли ми в радості і щасливі,
то маємо стільки сил,
що зі знань і у завзятті здатні
за кусень хліба працювати,
а коли ж ми злі, нещасні,
то не ладнаються й діла,
та й бігаємо біля їжі,
чи то шукаємо уже без ума
кухель кави-горілки.

А в такому стані ми
не творці-будівничі,
а руйнівники брехливі, злі.

То де ж наша совість, воля,
щоб жити правильно і без зла?
А воля там і з тими живе,
хто дбає у собі про духовне,
бо воля ходить не сама,
а з нею відповідальність йде,
дбаючи за себе, то так і за все,
що навколо нас є.

Так що мимовільного нічого нема,
а все результат нашого злого ума,
який з користі готовий усіх з'їсти.

Тож ми будуємо доми,
робимо вироби чудні,
то невже немає волі в нас,
щоб змінитися на краще враз?
Тому будьмо в бдінні,
будьмо в готовності завжди,
щоб потребуємим допомогти.
Та не шукаймо при житті
тих вигод, користі,
бо вони до низу тягнуть нас.
Знаймо про це, люди.
Хай обман і маленький,
то це вже готове місце,
де вогонь горя й бід
готовий спалахнуть.
Ми ж плодимо його самі,
як і всі його прояви,
навіть не задумуємося на мить,
про причини і наслідки.
Біда в тому, що ми
цього не хочемо усвідомити.
Ми не розуміємо, бо дурні
і обманувши, образивши когось,
то й тут нема знань у собі,
як вийти з цієї халепи,
а бігаємо у дворі,
тримаючи в руках штани,
не знаючи де сховати себе,
сховати обман, чи наміри лихі.
А може в погребі, хліві, чи то в умі?
Знаймо люди, знаймо всі,
що життя прожити,
не ниву перейти,
та і по ниві не бігають
аби як і при потребі.
Тут теж знання потрібні.

То прошу вас, люди,
навчаймося усі жити.
Є ж бо і в сім'ї, є і в селі,
є й в колективі і по сусідству ті,
в кого можна мудрості повчитись.
Починаймо жити по совісті,
робімо добрі справи скрізь,
то щастя й радість тоді
прийдуть в серце і в дії всі.
Подумаймо, як діє щастя благодатне,
та й на що ми в такому стані здатні?
Ех, як діє щастя благодатне?
А як ми в кожному житті
надбаваємо множину речей
у літах для тіла і просто так?
Здавалось би й умом верткі
і інтелектом не обділені,
до всього очима прикипаємо,
та й логічно, ніби, зважаємо,

оправдовуючи всі дії свої,
аби по драбині суспільній
лізти й лізти до висоти,
а на тих, хто десь внизу,
то плювати вже хотіли...
Ох, забули, забули ми,
що у світ усі прийшли голі,
що кожному дано талант
жити у визначений момент,
то так і залишаємо його
душею без бажань своїх.
Лиш тілом і умом за літа
ми назбируємо чимало зла
і цим зменшуємо роки життя,
або уже в щасті за свої хороші діла
додаються нам життєві літа.
Хай ми бачимо зло в комусь,
то це не прикладом хорошим є,
а воно перед очима взялось для науки,
для того напominання нам,
щоб ми так не вчинили.
Це зі знання і в нашій здатності
бачити повсякчас і повсюди все,
бо бачимо ми в інших зло через те,
що воно в нашому єстві живе
і так хоче, щоб наш язик, наші руки
його несли поміж люди.
Хіба не соромно нам тоді буде?
Тож будьмо в бдінні всі
і йдімо за тими при житті,
хто має у собі доброту,
має милість, милосердя,
бо саме завдяки таким
ми й бачимо сонце щодня,
можемо порадіти співу пташки у саду
і зі смаком випити кружку води
з тією подякою, що можемо,
що змогли відчути БОГа у собі.
Ми є живі і все,
що життя собою несе,
то в усьому прояв БОГа є.
Хоча ми пізнаємо його у малості,
та добре й те, коли ми
в ньому задоволені, щасливі.
Ми знаємо, що Цілісність уся
позитивом набагато повніша,
бо він стверджує нам усім тим,
що ми прожили стільки тисячоліть.
Так саме в тих якостях і кількостях,
які не осягнути нам умом,
то навчаймося приймати їх
радуючи ближніх і Всевишнього.

Про це знають всі,
та мудрості, бережливості
не набуваємо при житті.

Боїмося й ми, майже, всі
надбавати духовні якості,
бо, нібито, будемо тоді
людьми відторгнуті.
Навіть у часи горя, чи біди
ми готові вже купити їх,
та однак шукаємо зброю,
шарлатанів і вождів,
та не хочемо себе змінити,
не хочемо жити по совісті.
Ми деградували уже давно
і чоловіком по суті не є,
а вже л-юдьми назвали себе,
бо відмовилися від волі,
закрилися у скорлупі,
не бажаючи при житті
приймати поміч від Всевишнього.
Тому ми покорилися самі
і нас релігії рабами нарекли,
та рабами ми і є в державах всіх.
Тому ідеології їх і їх вожді
тримають у страху, покорі всіх,
а ми у соціальній безвиході
долучилися й самі
обманювати, красти,
навчилися мати користь,
аби жити з надбань суспільних,
то так і з праці інших.
Ось так деградація і проросла
в наших діях і в умах
з покори, страху і користі,
зруйнувавши усе святе у собі,
лишаючи Землю, Сонце і
Природу всю у дикому сирітстві,
лишаючи кризи, війни по собі
і ті енергії негативні всі
для нащадків людських.
Ось над цим слід би нам усім
поміркувати за столом одним.
Це потреба сьогоденна велика.
Надія і можливості іще є,
щоб змінити нам усім гуртом
цю ситуацію не просту...
То проявімо волю вже
і хай кожен в щасті зацвіте,
бо лиш знання суті
дає і розуміння в повноті
тієї емоції страху
і цим заспокоює психіку.

ДИТИНИ

Ці слова й думки у вірші
про дітей наших і всіх,
більше потрібні для батьків.
Та перш подивимося на БОГа,
подивимося, як діяв, діє Він
з мудрості своєї серед людей,

та так діє Він і у всьому
Духом святим на Землі.
А перше спостереження таке,
чи то розмірковування ці
так часто проявляються у житті,
то думаємо, що вони не нові
і відомі багатьом вони.
Коли ми робимо добрі справи собі,
то чогось вони так є до душі,
а коди й робимо їх для інших,
то чогось так є у житті,
що енергії позитивні ці
в потрібний час і до пори
знову приходять у наше життя.
Тому й говорять люди не дарма:
Роби при потребі і з можливості
добру справу, допоможи,
то тоді вона прийде тобі.
Тож тут можливість є така,
щоб спробувати у житті своєму,
бо це по можливості кожному.
Перевіряймо й себе усі
з чистоти і щирості,
але не з вигоди, чи користі,
а так, щоб кожен зміг
порадіти сам за дії такі,
то й так, щоб іншим дії ці
були в радість і для душі.
Зазвичай, це роблять таємно,
щоб не звабитися умом,
то так і для осудів не дійти.
Так, доброту робити
приємно є завжди
і тому дії ці прекрасні
так духовно збагачують,
що і ці люди пізнають
щастя і любов на літа,
яких вистачає для них
і дітей їх, то так і для тих,
хто живе біля них —
по сусідству, чи в колективі.
Коли сім'я будь яка,
що не може родити
собі дитини
з причин різних,
бере собі сиротину дитя
і дбає про неї, і навчає,
і щиро, і з любов'ю
у всіх днях її зігріває,
то в таку сім'ю Всевишній
нову дитину посилає
уже з їх плоті й духу.
Є ситуації різні і тяжкі
у життях людських.
Звісно, що не випадкові вони,
та і не ми тут суддями є.

Коли є травми із життям не сумісні,
коли й рачиця корені пустила
та і багато є різних бід,
то знаймо люди, що і тоді
милість від Всевишнього прийде,
коли люди такі, їх сім'ї тоді
щиро і з молитвою ідуть,
щоб прощення вимолювати
часто за помилки родові,
чи того хворого з рідні,
водночасі просять вони
до молитви багатьох,
щоб духовно потерпілого зміцнити,
допомагаючи й іншим потребуючим,
створячи доброту цю з любов'ю,
то цими діями спасають життя.
Бо ми вже знаємо усі,
що хвороби, біль тіла,
чи то страждання душі,
чи то проблеми в ділах,
то це є душі слова до ума,
щоб людина почала
змінюватися в поведінці.
А хвороби, травми страшні,
то це вже крик душі.
Чує їх і Всевишній,
знають їх і потерпають ті,
хто опинився в ситуаціях таких
при недбалості своїй.
Ось так є в житті і такі
приклади неодноразові.
Такі приклади страшні
люди бачать їх зі сторони
і на них вчаться вони,
бо багато з причетних
змінюють свою поведінку тоді.
А ми ці приклади пишемо сюди,
щоб ми, дорослі, всі зрозуміли,
що багатьох гріхів-помилочок
ми здатні оминати при житті,
коли ці слова прочитали,
то починаємо усвідомлювати.
Та є потрібним для знання
наша здатність до прийняття,
хоча часто до наших умів
ці знання у прийнятті
приходять саме тоді,
коли півень смажений,
уже на сараї кукарікає.
То в чому тут потреба батьків?
По перше, в тому, щоб вони
самі навчалися жити у всьому
чесно, по справедливості,
створячи доброту і любов святу.
По друге, самі завжди
прикладом дітям були,

та ще й для дій
хороших залучали.
Коли ми любимо дітей,
то знаймо й ми тепер,
що і вони при житті
любитимуть нас, то так
і своїх дітей, онуків.
Ось такі знання є в цій науці
і вона є основою життя,
бо благодатне в сім'ї дитя те
і життя в нього щасливим буде,
коли в його серці радість живе.
Тоді й кожен землянин,
який народжений у цей світ
буде нести любов і доброту всім.

ЩАСТЯ

Це велика Благодать
від БОГа і Всевишнього,
коли можеш відчувати
своє щастя у собі,
коли готовий вже
цю радість дарувати.
Бо стан щастя в людині
БОГозамилуванням звуть
і це не тільки емоції,
чи можливості великі,
а це пізнання краси життя,
це щирі подяки Всевишньому,
подяки долі і всім,
з ким ми духом доросли
до розуміння і прийняття того
Великого Промислу Творця.

Ми є щасливими у житті,
коли вміємо мислити,
коли вміємо діяти,
бо це увесь смисл і повнота
нашого божественного буття.
Коли радіємо малому ми,
коли бачимо велике із дрібниць,
бачимо ту широчінь щодня,
в якої нема початку і кінця.
Коли можемо відчувати
свою присутність, як бажану,
свою затребуваність у всьому
у цій людській сім'ї, родині
і є готовим завжди
будь кому допомогти
з тією любов'ю у собі,
яку таким дарують боги,
то тоді такі теж є воістину
Отця-Творця-Духа святого дітьми.
Бо стан щастя в нас
дозволяє бачити у собі
ту подобу Творця.
Не тудягу, не раба,

не робітника, чи наймита,
а самого, що у суті є творця
у кожній своїй дії щодня.

Тож скільки ж потрібно
для простого щастя нам?
Якщо ми маємо свій дім, житло
і коли там є ти у теплі,
коли є там ті, хто нас жде
в чистій хаті і є гарячий борщ,
є там друзі, рідня, помічники:
тато, мама, сестри і брати,
які теж бачать в нас такого
рідного, любимого помічника.
Тому це й дає нам усім
відчуття приємної легкоти,
а легкість завжди
посилає радість нам,
бо вона є складником
земного щастя тоді.
То й що ж воно за щастя таке,
і чи так багато його
потрібно нам у дні,
щоб постійно відчувати себе
в радості і впевненості тій,
які приходять зі Всесвіту сюди,
які ми здатні збирати завжди
в усьому і серед всіх
у цьому множинному житті.
Щастя, як спосіб допомагати людям;
щастя, як квітник Всевишнього на Землі,
щоб скрізь і у всьому стверджувати
той таланти від Творця – щасливо жити.
Ми стверджуємося у щасті,
у безмежності його і доброті,
бо саме ці енергії святі
оберігають нас день при дні
від різних негараздів і біди.
Ось так би нам прожити
не один десяток літ.

Яке то щастя нам дане, людям,
коли можеш і вмієш сам
дивитися на текучу воду,
дивитися на граючий вогонь,
дивитися, як працюють інші,
або дивишся на творіння свої
ось так умиростворено і замилювано
без втоми проникаючи у віки.
Такі ось відчуття є в нас,
бо ми з усім цим єдині
і є причетність до всього
бачимо із себе повсякчас.
Воно є повсюди, де є ми,
бо його своїм станом щастя
ми й бачимо самі...

Ходить щастя з нами,
то так і з іншими є воно,
тому то нам так приємно
бачити щасливими інших.
Щастя, це ходячі джерела,
джерела доброти і тепла
і ми носимо їх у собі,
а дехто бажає й підійти,
щоб почерпнути і собі
ці якості життя святі,
бо щасливі і творящі люди
їх будують і розвивають межі,
примножують життєві дні
і тому таких на Землі
називають довгожителлями.

Ми й бачимо нещасних
і появляються вони тоді,
коли ми маємо їм допомогти,
допомогти так, щоб і вони
ствердилися в думках,
що все таки є у світі цім
та любов світла і доброта.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що нещасними стаємо ми самі,
коли плодимо гідке зло, гнів,
коли осуджуємо когось поза очі,
коли обпікає нас страх повсюди,
коли ми липкі і смердючі
у вчинках будь яких з користі.
Таким людям самим важко вийти
з цих потоків енергій негативних,
бо ці енергії є причинами негараздів,
причинами проблем, бід і війн.
Однак важко словом підійти до таких,
важко й бачити їх проблеми,
бо вони ховаються у скорлупі
і повсюди лицемірячи...
Так гординя стверджує его їх
і вони борються з будь ким,
хто живе, нібито, краще ніж вони.
Вони вважають себе особистостями,
бо вони, ніби, є кісткою усіх держав,
бо вони патріоти, націоналісти...
Тобто саме такі є тим паливом
для вогнищ війн у світі цім,
та до миру приводять люд
саме миротворці і добряки,
бо вони правдиві і люблять жити.
Так, стверджуємо ми, що нещасним
повсякчас і всюди потрібна допомога:
м'яка, тиха, ненав'язлива,
бо і їх серця хочуть жити в щасті.
Іноді добре, щире слово,
допомога невелика і посильна
зігріває з обох сторін єство усе,

а це зерна щастя вже...
Хай поселиться щастя
в кожному серці при житті,
в кожному домі і дворі,
в кожній дії світлій,
у тій усмішці привітній!

ЛЮБОВ

Цей стан людини
бути добрим і щасливим,
бути щирим і справедливим,
бути милостивим і милосердним
до всіх і вся,
ким наповнена Земля,
то це і є наша ЛЮБОВ свята.
Вона у кожній якості життя
і єднає всіх саме вона.
Іноді необхідно підтримати
з вмінням і знанням людину,
просто так, від серця,
щоб вона не зламалася,
від тяжкості помилок,
від болю і від докорів сумління...
Бо не випадково зустріли ми її
і саме так Всевишній дав нам
можливість побачити, зупинитися,
а далі й допомогти собі подібному,
щоб далі спільно духовно рости.
Чистота помислів і щирість слів
зі справедливості у діях всіх
вирощує довіру і єднає подібних,
а далі і доброта у взаєминах вироста.
Обійми... Досить добра порада,
то практикуймо і ми їх у житті,
коли радісно на душі,
коли позитив готові подарувати
тату, мамі, брату, чи сестрі,
а то й другу, чи колезі.
При житті усе хороше
йде від Всевишнього
і від собі подібних,
йде енергіями любові.
Вона скрізь і повсюди
і її так багато є,
та щоб її мати у собі,
то сьогодні нам, дорослим,
слід навчатися її.
Прийміть цю пораду всі,
бо без знань, без спроб
ми не матимемо досвіду,
не матимемо й навичок.
Хоча й багато пишуть
про неї скрізь і повсюди,
та відчуті її можуть ті,
які, хоча би інколи,
закоханими жили,
чи застосовували в діях своїх

усі ці перелічені
якості життя святі.
Той, хто втратив здатність у житті
бути милостивим і милосердним,
втратив здатність творити доброту,
то в його серці любові уже нема...
Нема її і у злих і ті,
хто коїть дії негативні,
хоча це слово світле
використовують вони,
та в серці їхнім
любов свята не живе.
Хай БОГ святий,
який Духом святим
є кріпким, вічним і живим
оберігає всіх,
хто життя любить
усім серцем своїм,
душею, умом і тілом.

БУДЬМО МУДРИМИ
Мудрий у житті той,
хто за собою веде
жінку-чоловіка, дітей
по життєвих стежках тих,
де вони залишати здатні
ті енергії-сліди
для подібних собі.
Будьмо мудrimi у всьому,
коли доброту творити почали,
то і навчаймося відходити
від усього того при житті,
яке має у собі
зло, ненависть і користь.

Так доречно це запрошення до всіх,
щоб дивитися, відчувати в бдінні все,
бо саме здатність наша ця
навчає нас пізнавати свою сутність,
виходячи з того, що ми
бачимо тільки те, що маємо у собі.
Навчившись пізнавати себе,
то ми здатні бачити і багатьох.
В цьому мудрість життя.
Так є в природі людській,
бо подібне притягується завжди,
тому і гуртуються люди
подібністю в сім'ї, на роботі,
і навіть сусіди мають подібність.
Тому кажучи, що сусіди погані,
то перш ніж сказати слова такі,
то маємо поміркувати самі,
бо знаємо ж ми уже всі,
що мабуть і ми такі ж.
Таких прикладів багато при житті
і тому життя прояв БОГа не простий,
бо ми і приходимо у цей світ,

щоб навчатися любові і доброти.
Ми мудрими і є тоді,
коли починаємо інколи
творити доброту,
пізнаючи в цьому
ту любов святу.
Ось так пізнавши їх,
ми уже свідомо тоді
хочемо щоб вони були
у кожній дії при житті.
Це вже досвідом для ума є
і навички в цьому розширяє
кожен із нас такий
несе радість у свій дім,
бо можливостями новими
ми наповнюємо життя свої,
бажаючи пізнаннями цими
поділитися з ближніми.
Тому й ми ці мудрі думки
записували у книжки,
щоб всі читали і спізнавали
суть свою божественну

П. С.

Слова попередні відхиляю
на своїх сторінках фе бе,
бо совість мучить мене,
щоб я дописами людям залишив
у наступних словах з усіх книг,
а саме з останніх і зокрема
з книги: “МУДРІСТЬ ЖИТТЯ”.
Мені це приємністю буде,
коли ви прокоментуєте,
коли друзям поширювати будете,
та це й можливість буде тим,
хто має інтернет, ПК, чи телефон,
щоб при нагоді знову й знов
ці книги прочитати при житті,
а можна й батькам записати
на листках, як паперових носіях
тими буквами великими,
то тоді вони подяками
вам щастя і любові добавлятимуть.
Можна і самому при вмінні
скачувати книги із сайту вказаного
на широкий екран, чи роздрукувати,
а потім батькам подарувати.
Знайте друзі й те, що частину книг
ви можете читати всі
в бібліотеках своїх
в електронному виді,
або на паперових носіях
там, чи дома на дивані.

Читайте люди всі,
щоб навчитись зупинити
ріст ненависті, жорстокості, зла,

лицемірства, брехні і зрад,
бо тільки гуртом ми
і здатні відновити на Землі
спокій, гармонію взаємин і красу,
щоб щирість, довіра і доброта
були в ужитку щодня.
А вже в радості зможемо тоді
творити правду, любов і доброту.
Знаймо люди, знаймо всі,
що саме так гуртом здатні ми
свої життя і світ змінити,
щоб у щасті і з любов'ю жити.
Іншого способу нема,
щоб жити без страждань,
щоб жити без обманів, війн,
щоб жити без хвороб,
а навзамін усі змогли
дивитися в очі одне одному,
щоб милість і допомога
були діями скрізь, як той вдих і видих.

Приємного перечитування книг
для розмірковувань про суть свою,
про святиню основну,
яку люди життям нарекли!
То і мені так приємно знати,
що книги писані нами читають
і собі ці знання вікові приймають,
набираючись навичок і досвіду,
а відчуття свої в дописах лишають.
Я не зможу книги всі
записати на інтернетні сторінки,
тому й запрошую відвідувати сайт,
скачувати, чи роздруковувати їх
і тоді ми спільно будемо дбати
про себе і Цілісність життя,
обмінюючись досвідом у знаннях.
Хай наші спільні пошуки путі
до сердець і умів людських
допоможуть пізнавати всім
повноту щастя й радості
і цим Цілісність буття зберегти!
Дякую усім за спілкування милі,
за підказки і повчання і на цьому
слові будьте здорові,
творіть любов і доброту,
а ми вийшли на межу
і вже не писатимемо книг,
а з вами, сестри і брати,
будемо переписуватимусь іще,
коли залишати будете
на моїх сторінках свої дописи,
міркування і питання.

сайт <http://mikolin.com.ua/>

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook

сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ

КОЖНОМУ	4
ЛЮДСТВО – ЦЕ ОКРЕМІ ЛЮДИ	7
ДУХІВНИКИ	12
СПРАВЕДЛИВІСТЬ	26
ДОБРОТА	29
ПРОЩЕННЯ	37
ПОМСТА	38
ЖИТТЄВА ВАГА	38
ВИЗНАННЯ	46
ВОЛЯ	47
ДИТИНІ	53
ЩАСТЯ	55
ЛЮБОВ СВІТЛА	58
БУДЬМО МУДРИМИ	59
П. С.	60